Ovu priču vam besplatno donosi Ririro.com/sr. Naša misija je da damo svoj deci na svetu besplatan pristup različitim vrstama priča. Priče se mogu čitati, preuzimati i štampati na mreži i pokrivaju širok spektar tema, uključujući životinje, fantaziju, nauku, istoriju, raznolike kulture i još mnogo toga.

Podržite našu misiju tako što ćete podeliti našu veb lokaciju. Želimo vam mnogo zabavnih čitanja!

Ririro

IMAGINACIJA JE VAŽNIJA OD ZNANJA

Ririro

Divlji labudovi

Daleko odavde živeo je kralj sa svojih jedanaest sinova i jednom ćerkom. Zvala se Elize. Deca su lepo živela u zamku. Nažalost, to nije dugo trajalo. Kralj se oženio zlom kraljicom. Deca joj se uopšte nisu dopala i to je vrlo jasno rekla.

Mala Eliza je poslata na selo, gde je morala da živi na farmi. Zla kraljica bacila je čini na jedanaest prinčeva. "Letite u široki svet kao velike ptice bez glasa!" Tada jedanaest divnih divljih labudova stade pred nju. Rašrili su krila i izleteli kroz prozor zamka. Niko nije video kuda.

U međuvremenu, mala Eliza je odrasla u divnu devojčicu. Kada je imala petnaest godina, trebalo je da se vrati u zamak. Čim je kraljica videla kako je Eliza postala lepa, naljutila se. Ona je prerušila Elize tako da je njen otac nije prepoznao i poslao je napolje. Nažalost, Elize je istrčala iz zamka u mračnu šumu. Nedostajala joj je braća i bila je odlučna da ih pronađe.

Kada je prilikom traženja pitala jednu staricu da li je slučajno videla jedanaest princeva, ona je odgovorila: „Ne, ali juče je ovde plivalo jedanaest labudova sa zlatnim krunama na glavama. Elizino srce je poskočilo. Da li su to njena braća? Malo dalje je našla jedanaest belih labudovih pera. Princeza je sela pored njih na pesak. Kada je sunce trebalo da zađe, Elize je u daljini videla jedanaest velikih ptica na nebu. Sleteli su pored nje i, čim su nestali poslednji zraci sunca, pored nje nisu stajali labudovi već princevi. Braća i sestra padoše jedno drugom u zagrljaj plačući. Satima su razgovarali i princevi su pričali o svom prokletstvu. Danju su bili labudovi, ali su posle zalaska sunca odmah ponovo postali ljudi.

Sledećeg jutra, labudovi su odveli Elize u daleku zemlju, daleko od zle maćehe. Elize se svim srcem nadala da postoji način da oslobodi svoju braću prokletstva. Te noći Elize je sanjala istu ženu koja joj je pokazala put. Rekla je: „Postoji način da spasiš svoju braću, ali će ti trebati mnogo upornosti i hrabrosti. Od

ovih kopriva moraš napraviti jedanaest pojaseva za spasavanje. Baci ih preko labudova i biće spaseni. Ali zapamti: tokom ovog posla, koliko god da traje, ne smeš da progovorite ni reč. Ako progovoriš, tvoja braća će umreti. Zapanjena, ali puna nade, Elize se probudila.

Elize je odmah prionula na posao. Odmah su joj se pojavili plikovi na rukama i nogama, ali je nastavila bez oklevanja. Radila je dan i noć i ubrzo je završila prve pojaseve. Jednog dana su je otkrili kraljevi lovci. Lepu devojku su vratili u zamak, gde se princ odmah zaljubio u nju. Nasreću, uspela je da nastavi da radi na pojasevima za svoju braću u zamku. Noću se iskrala iz zamka da prikupi još koprive. Kada je princ to otkrio, uplašio se da je njegova buduća kraljica veštica i naredio da je zaključaju.

Elize je u svojoj ćeliji smela da drži svoje koprive i pojaseve koje je već napravila. Neumorno je radila. Na dan pogubljenja, završila je deset od jedanaest pojaseva. Užurbano je nastavila da radi kako bi na vreme završila poslednji. Čim je Elize izvedena iz ćelije, jedanaest labudova je došlo da je zaštiti. Elize je znala da je ovo njena poslednja šansa i bacila je pojaseve preko svoje braće. Odmah se od labudova stvorilo

jedanaest lepih princeva. Jedino je njen najmlađi brat imao još jedno labudovo krilo, jer nije na vreme završila rukav. Sa olakšanjem, Elize je viknula: „Ja nisam veštica! Moja braća su bila prokleta i morala sam da ih spasavam! Kralj je video da je pogrešio i zagrlio je Elize.

